

Према подацима међународног комитета Црвеног крста у току конфликта на територији бивше Југославије скоро 15000 људи сматра се несталим. На Косову је таквих око 2000. Мада, највероватније то су приближни подаци: како кажу представници српских власти, у покрајинским мртвачницама налазе се стотине ексхумираних тела, чији идентитет за сада нико не може да утврди. Дописник Гласа Русије из Београда Игор Гојковић:

„Код Жиливоде почело је ископавање земљишта на месту где се сумња да се налазе посмртни остаци 26 Срба, међу њима и тела деветорице рудара киднапованих у Белаћевцу пре дванаест година. Посао ће бити веома тежак. Потребно је пажљиво радити степен по степен док се недође до дубине од 25 метара, где се претпоставља да се налазе тела убијених.“

У међувремену тужилаштво Србије за ратне злочине, истражујући између осталог и злочине терористичке албанске организације Ослободилачка армија Косова, добило је податке о још једној масовној гробници на Косову, у селу Клечка, каже секретар за штампу тужилаштва Бруно Векарић:

„Сигурни смо да је тамо постојао крематоријум где су се спаљивали Срби и непослушни Албанци. Ми тај предмет водимо од 2009. Он је изван оквира оног што истражује Хашки трибунал. То је једна, рекао бих, акција свих државних органа републике Србије и Комисије за нестале и резултат наше сарадње са ЕУЛЕКС-ом.“

Али да ли ће резултати истраживања променити мишљење неких представника међународне заједнице о томе да је само српска страна одговорна за кланицу која се захухтала у покрајини крајем 90-их и за коју су у извесној мери криви, и у њој пострадали, сви учесници конфликта? Тј. пострадали су сви, осим НАТО-а.

На пролеће 1999. године Министарство одбране САД изјавило је да је на Косову можда убијено сто хиљада Албанаца, војних обвезника. Сви чланци објављени у западној штампи на тему геноцида који је починио Београд могу се и сада прочитати на интернету. Добро је што интернет има боље памћење него неки политичари, тако да

нема потребе да их препричавамо. Али тим поводом да наведемо само једну чињеницу коју наводе руски експерти за Балкан: када су се међународни експерти позабавили ископавањем такозваних масовних гробница Албанаца на Косову, размере зверстава припадника српских безбедносних структура некако су нагло смањене. Као прво, никаква брда лешева које је обећала Приштина нису била пронађена у тим масовним гробницама, а као друго, многи Албанци чија тела су ипак нађена, погинули су после почетка НАТО операције у Југославији, на пример када је Северноатлантска алијанса 99. бомбардовала зграду једног од косовских затвора или колону албанских избеглица. Могло би још да се израчуна колико је људи свих националности полако убио осиромашени уранијум којим је НАТО великодушно засуо између осталог и Косово...

И још један важан догађај десио се на Косову 30. августа, на Међународни дан несталих. Он се тиче људи који су вршили своју професионалну дужност, осветљавајући дешавања у региону. Савез новинара Косова и Метохије позвао је представнике међународних и локалних организација да се позабаве темељнијом истрагом судбина колега несталих у покрајини. Према подацима тог Савеза, од 1998. године не зна се где се налази шест репортера који су радили у крају. Што је карактеристично, ни један од њих није албанске националности.

Ми смо се у Русији 30. августа сетили наших новинара који су нестали радећи на Балкану још пре конфликта на Косову, почетком прошле деценије, када је избио рат између Срба и Хрвата.

Првих дана септембра 1991. године нестали су дописник Виктор Ногин и сниматељ ГенADIЈ Куреној - они су путовали из Београда у Загреб путем који је раније спајао два народа а почетком деценије постао је у суштини линија фронта између зараћених држава. Како сведочи Јевгениј Вострухов, познати руски новинар, који је дуго радио у српској престоници, на пролеће наредне године био је пронађен разлупан и изгорео аутомобил руских репортера. На њему је било 19 рупа од метака. Ко је пуцао на кола? Годину дана касније српски борац Стево Боројевић, који је био очевидац напада, сагласио се да да изјаву руским истражитељима и чак да покаже где су сахрањени остаци Ногина и Куриног. Неколико дана пре сусрета са представницима тужилаштва он је био убијен у нејасним околностима. Шта се на крају десило са двојицом руских новинара који се ничега нису плашили и радили су у најусијанијим тачкама, до данас се не зна.

Ратови су протутњали, балкански лидери све чешће изјављују да је истрага судбина несталих лица један од неопходних услова за мир међу њиховим државама. А рођаци

несталих, и на Косову и у Москви, све чекају да одједном зазвони телефон или звоно на вратима. И да се чује познат, дугоочекивани глас.

(Глас Русије)